

Quan la indecència es fa *Docentia* o sobre la submissió voluntàriament acceptada davant l'ANECA de la Universitat de València i de CCOO, UGT i STEPV.

Aquesta és una història com tantes altres històries a la Universitat de València, plena de suspens, intriga i mentides. No vos la podeu perdre!!!

Gràcies al consens sindical que s'havia assolit als darrers anys, que partia de la premissa de que estant sotmesos al Decret Wert, a la taxa de reposició i estant denunciat per la part sindical l'acord d'aplicació a la Universitat de València del Decret Wert, no es donaven les condicions per a l'acord; la negociació sobre la posada en marxa del Programa Docentia a la nostra universitat es mantenia congelada a expenses de que es produïren canvis significatius en els elements abans esmentats.

Malgrat tot això, a hores d'ara i des de finals de setembre, sense haver-se produït cap canvi significatiu en els elements que alimentaven el consens sindical, tenim una proposta de programa Docentia acordada en Mesa Negociadora (28/09/2015) gràcies a al vot favorable de les tres organitzacions sindicals a dalt esmentades. Posteriorment aquest acord ha estat aprovat pel Consell de Govern (29/09/2015) amb 9 vots en contra i 3 abstencions, i actualment està esperant la valoració positiva per part de l'ANECA.

I, donat que les justificacions que sostenien la unitat sindical no s'han modificat, què ha fet canviar d'opinió a CCOO, UGT i STEPV? Els arguments centrals d'aquest canvi d'opinió els podem llegir al document que van signar i presentar davant la Mesa de Negociació aquestes organitzacions, i que diu el següent:

“En primer lloc, els sindicats sotasignats mantenim les nostres crítiques respecte al programa DOCENTIA i considerem que no és ni de bon tros la millor eina per aconseguir els objectius de qualitat docent. Tanmateix, la política que ve imposant l'ANECA, que actua com a jutge i part, d'imposar l'aplicació del DOCENTIA com a condició per a l'acreditació de les titulacions i del PDI, entrebantant les seues possibilitats de promoció, ens obliga en un exercici de responsabilitat a acceptar la implantació provisional i condicionada d'aquest programa per tal de no dificultar les esmentades acreditacions”.

Es a dir, malgrat mantenir les crítiques, la raó per a cedir és simple i planera: la imposició de l'ANECA, i els possibles greuges que no tenir-ne pot generar en la certificació de títols i en l'acreditació de professorat. Així doncs, les tres organitzacions sindicals, en un acte d'immolació política, es sotmeten a l'ANECA per a evitar-li problemes a la Universitat. Però no cal preguntar molt per a trobar-se a professorat que ha estat acreditat en universitats sense dit programa i a l'inrevés, així com títol reconeguts sense cap Docentia que l'avale i a l'inrevés. Tenir el Docentia no garanteix res, així com no tenir-ho no impossibilita res.

Ara bé, la submissió voluntàriament acceptada, només que siga per estètica negociadora, precisa d'alguna contrapartida, la qual apareix explicitada en el document signat per aquestes organitzacions sindicals:

“En segon lloc, considerem que la primera mesura per a millorar la qualitat de la docència ha de ser que cap PDI no tinga una càrrega superior a les 240 hores anuals i

es per això que acordem amb el Rectorat encetar immediatament les negociacions per tal d'implementar, des del curs actual, les mesures necessàries per tal d'aminorar la dedicació docent màxima des de les actuals 290 hores a les 240 hores, tal com va aprovar el Claustre de la Universitat de València el passat dia 23 de juliol.”

Sorprenentment: malgrat es diu textualment que la ‘primera’ mesura hauria de ser negociar que cap PDI tinga una càrrega docent superior a 240 hores; el primer que es fa és acordar el programa Docentia, el qual no contempla en cap lloc aquesta mesura. Curiós, no?

És cert que, com a contrapartida, la Vicerectora de Professorat va proposar en la Mesa Negociadora la posada en marxa d'una comissió tècnica amb els sindicats, on estudiar com aconseguir dita reducció de la càrrega docent; però també és cert que han passat més de dos mesos i no hi ha notícies d'aquesta comissió tècnica; la qual cosa s'ajunta al fet que una altra comissió tècnica mil vegades promesa –la comissió tècnica que estudia l'equiparació entre professorat laboral i funcionari- duu paralitzada des d'abans de l'estiu, i es va ajuntar per primera vegada a finals del curs passat després d'anys demanant-la i prometent-se'ns la seua constitució. En resum: la Universitat, quan vol el suport dels sindicats, ens promet coses que oblida tan ràpid com ha aconseguït dit suport.

Per últim, el sí condicionat dels tres sindicats al Docentia presenta una tercer punt:

“En tercer lloc, acordem únicament que l'actual proposta de l'equip rectoral de la Universitat de València per a implantar el programa DOCENTIA pugua ser implementada, de manera provisional i amb el compromís de revisió en el termini d'un any.”

Aquesta petició està contemplada en el programa Docent acordat; però l'experiència ens diu que tot programa pilot acordat de manera provisional i revisable, acaba sent imposat per a tothom sense cap revisió seriosa sobre el seu interès una vegada passat el termini de provisionalitat. A mode simplement d'exemple dos: l'avaluació ‘virtual’ de la docència, de la qual encara estem esperant un estudi comparatiu sobre la millora que ha suposat en relació al mètode d'avaluació presencial anterior; o les tutories virtuals, que han acabat generalitzant-se sense cap estudi seriós que ens indique si ha millorat o no l'atenció a l'alumnat.

En resum, tot un èxit negociador, fonamentat en el principi negociador de ‘millor un acord dolent que cap acord’, i que ha dut a la submissió voluntàriament acceptada de les tres organitzacions sindicals a canvi de meres i vanes promeses (o no?); possibilitant la posada en marxa d'un instrument indecent.

Per la nostra part, com ja vam fer públic abans de l'aprovació del Docentia, mantenim la postura d'oposar-nos a l'aprovació del programa Docentia al considerar hipòcrita el fet d'estar prioritant l'acord del Docentia front a la negociació per a la reducció del límit màxim de càrrega docent del professorat. No es pot parlar d'avaluar la qualitat docent quan un terç del professorat està treballant a 29 crèdits, fet que el propi Claustre va reconèixer que va en perjudici de la qualitat de la docència en particular i del servei públic que dona la universitat en general.

A més a més, al nostre parer, el reconeixement integral de la docència, que és una demanda del professorat així com dels propis sindicats, no passa necessàriament per un document com el Docentia que es vol aprovar. Ans al contrari.

Així mateix considerem que el malestar i el rebuig de la comunitat universitària davant el Docentia va molt més enllà d'aquells/es que estan actualment a 29 crèdits; i un exemple d'aquest rebuig és el Manifest del Col·lectiu de Professorat InDocentia, fet públic per un grup de professorat de la Universitat, i que nosaltres subscriuim. Els arguments i reflexions que presenta aquest col·lectiu hauríem de ser suficients per a fer-nos dubtar de les bondats del Docentia, i vos animem a una lectura pausada i reflexiva dels mateixos.

Salut i Revolta,

CGTPV –Secció Universitat de València-